

Ana Petrič, nekoč Zakrajšek, je začela s starejšimi delati pred petnajstimi leti, in sicer takoj, ko so v Cerknici odprli dom starejših, saj so ji bili starostniki od nekdaj ljubi. Najprej je delala kot strežnica, potem kot bolniška strežnica, receptorka, animatorka, delovna inštruktorica, tajnica, pripravnica socialnega dela ter nazadnje kot vodja varovane enote. Nato so ji pred petimi leti v Deosu ponudili mesto direktorice v Notranjih Goricah, kjer je zaposlena še danes.

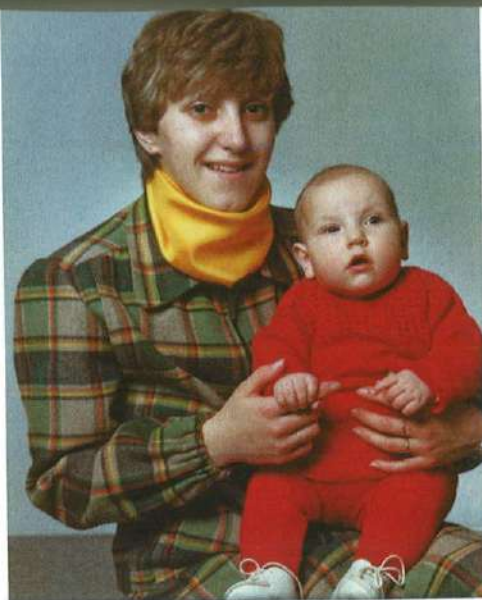
Neva Železnik,
fotografije: osebni arhiv sogovornice

Ana Petrič

Direktorica DEOS Centra starejših Notranje Gorice, iz Begunj pri Cerknici

OD STREŽNICE DO DIREKTORICE

Sicer pa je Ana Petrič, magistrica socialnega dela, tudi mama dveh hčera, žena, prostovoljka, predsednica društva Skupaj za starejše ter članica številnih človekoljubnih organizacij in ženska, ki v Sloveniji realizira inovativne prakse pri delu s starostniki. Ko naša sogovornica pomisli na svoje otroštvo, ji pred oči najprej prideta obrisa babice Vere in dedka Staneta, s katerima je preživela vso mladost. »Mislim, da sta me prav onadva na svoj način usmerila v bodoči poklic.« Potem se spomni, da je bila zelo živahen otrok, nikoli pri miru, kar naprej v akciji. »Zato je imela babica vedno pri roki šentjanževo olje, da mi je z njim mazala moja vedno potolčena kolena.«

To je Anina prva fotografija. Na sliki je z mamo Darjo, ko je imela pol leta.

Z mamo in sestrično Sandro, ko je dopolnila eno leto.

Zelo dobro se spomni tudi prababice Jožefe, ki ji je za rojstni dan zmeraj pripravila kaj posebnega. »Enkrat celo torto iz samih bombonov in čokolade.« Pravi, da so stari starši za vnuke lahko največje darilo, če se seveda srečujejo in razumejo.

Spomni se tudi tega, da je nekega dne pobegnila iz vrtca. Domov se je šla preobleč v krilo. Tako je bila hitra, da ni nihče opazil, da bi kam izginila. »Živelimo poleg vrtca in babici ni bilo nič jasno, ko sem se pojavila na vratih.«

Pravi, da je bila vedno neustrašna. Danes seveda ve, da je bila energičen otrok, ki je prav siilil v nesrečo. »Tako sem s prvega nadstropja skočila z odprtim dežnikom, se s škafovm za perilo spustila po stopnišču ali se, ne da bi komu povedala, kam odpravila.« Vesela je, da hčerki nista imeli veliko takšnih podvigov.

Tudi, ko je bila že malo starejša, je bila vedno pripravljena na dogodivščine. »V osnovni šoli sva s prijateljico Mladeno celo odstopali v Ljubljano.« Na srečo se je vse dobro končalo.

Spominja se tudi, da je imela rada kruhove šnite posute s sladkorjem in korenčkov sok, ki ga je vsako leto pripravila njena mama, prav zanjo. Pravi tudi, da je že zgodaj začutila željo in potrebo, da pomaga šibkejšim. »Tako sem se v osnovni šoli celo nekajkrat stepala, ker mi ni bilo všeč, da se sovrstniki norčujejo iz sošolke.« Krivice še danes težko prenaša. »Stric Marinko mi je zato velikokrat rekel, da bom odvetnica, ker sem bila težko tiho.«

Pa se je obrnilo drugače. »Mamina teta Aleksandra Šega in gospa Zvonka Ješelnik, moja bivša nadrejena, sta me navdušili za socialno delo. Delali sta s srcem, ne s položaja moči.« To, da je šlo za konkretno pomoč, to ji je bilo najbolj všeč. »In to, da v zahvalo za pomoč dobiš nasmeš, objem in občutek, da si naredil nekaj koristnega, dobrega in pravi!«

Odraščala je v blokovskem naselju v Cerknici. Babica in dedek sta imela dvosobno stanovanje. »Eno sobico sta odstopila nam, da smo si jo delile z mamo Darjo in mlajšo polsestro Tino.« Kljub temu, da je bila mama samohranilka, delavka v proizvodnji, in da je bilo denarja

Spomin na vrtec Martin Krpan Cerknica.

Ana pri štirih

Ko je začela drgniti osnovnošolske klopi. Obiskovala je OŠ Cerknica.

Slika iz osnovne šole

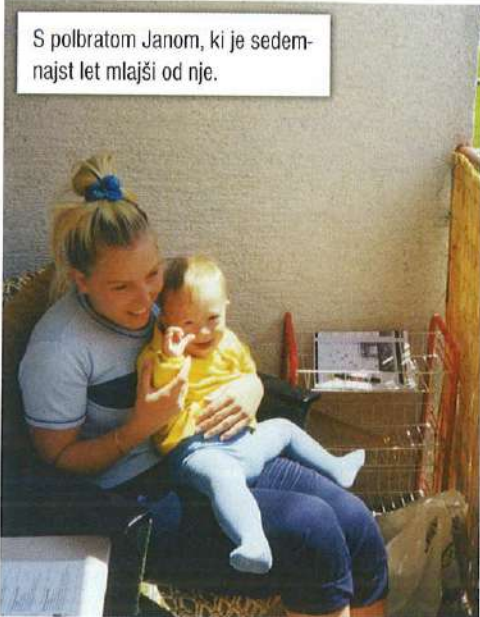

S polsestro Tino, sestričnimi in bratrancem ob praznovanju petdesetega rojstnega dne babice Vere.

S polsestro Tino

S polbratom Janom, ki je sedemnajst let mlajši od nje.

Dan, ko je predčasno diplomirala z odliko, in sicer leta 2014, na Univerzi za socialno delo. Študirala je ob delu.

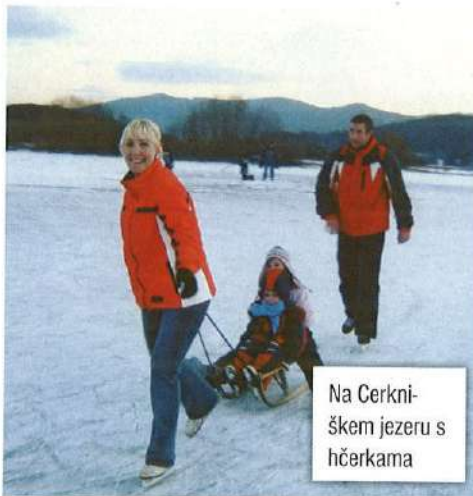
S hčerkama na sprehodu

Z babico Tončko, ko je šla v maškare. Tudi v domu, kjer je direktorica, pripravijo neverjetno pustno rajanje.

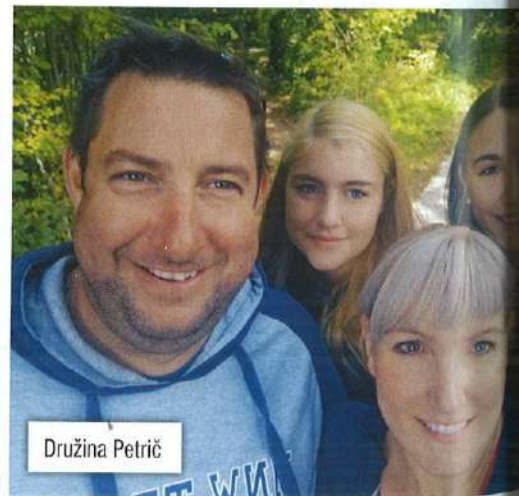

Poročila se je z Jakom leta 2001. Na sliki sta še tast Jazen in tašča Jožica.

Vsak trenutek izkoristi tudi za druženje s svojimi stanovalci.

Na Cerkniškem jezeru s hčerkama

Družina Petrič

Z dedkom Stankom.

Lani avgusta si je ogledala legendarno vas za osebe z demenco na Nizozemskem.

S svojim sodelavkami naredi veliko dobrega za starejše, saj sodeluje pri številnih humanitarnih projektih. Zadnja štiri leta je poleg rednega dela pomagala v decembru osrečiti več kot tri tisoč socialno šibkih starostnikov. S projektom Mala pozornost za veliko veselje je medgeneracijsko povezala Slovenijo ter pozvala k pisanju novoletnih voščil ter jih zbrala šest tisoč. Letos je cilj 21.000.

V Deos centru starejših so preizkusili tudi tole vozilo za ljudi, ki ne morejo več sami hoditi, niti sedeti v invalidskem vozičku. Dobro se je obneslo. Sedaj so kupili dve podobni vozili.

Je zelo ponosna mama. Starejša Taja (na levi) in mlajša Mia (na desni) sta njeni največji učiteljici.

Z možem. Zelo se imata rada, drug drugega podpirata, se dobro razumeta in dopolnjujeta.

malo, je po svojih najboljših močeh skrbela za hčerki.

Brez grenkobe pove, da jo je oče Janez prišel v otroštvu obiskati le enkrat, in sicer s polsestro Jano in polbratom Andrejem. »Sedaj imamo več stikov.« Ne zameri mu. Od kar je odrasla, ga popolnoma razume in je srečna za oba starša in njuna partnerja.

»Kot otrok nisem razumela situacije, sedaj sem vesela, da imam dve pol sestri in dva pol brata, kajti tudi mama se je kasneje poročila in rodila polbrata Jana.« Brez zadržkov pove, da je Jan nekaj posebnega. »Ima Downov sindrom, vendar je pametnejši od večine zdravih ljudi, saj je vedno dobre volje, nežen, iskren, direkten, popolnoma nepokvarjen in izjemno srčen.«

Izvem, da že preko dvajset let živi v Begunjah pri Cerknici. »Imam čudovitega tasta Janeza in taščo Jožico.« Dobro se razumejo, radi se imajo in veliko se pogovarjajo, a drug drugemu nikoli ne solijo pameti. »Res pa je, da mi tast velikokrat zelo modro svetuje, ker ve, da sem čustvena in včasih impulzivna. Midva sva zavezni, imava svoje fore.« se pošali.

Pri petnajstih se je zaljubila v svojega moža Jaka, gradbenika po poklicu.

»Prihodnje leto imava dvajseto obletnico poroke. Ne pretiravam, če rečem, da sem še vedno prav nora nanj. Boljšega moža ne bi mogla dobiti.« Mesec dni pred svojim devetnajstim rojstnim dnevom je rodila hčerko Tajo, ki je letos maturirala na Srednji vzgojiteljski šoli v Ajdovščini in se vpisala na Univerzo za socialno delo. Tri leta mlajša Mia je zaključila s prvim letnikom in obiskuje drugi letnik Zdravstvene šole v Postojni. »Obe sta neverjetni, vsaka na svoj način. Predvsem pa mi je všeč, da jima je mar za solju-

di in z veseljem pomagata pri mojih projektih za starostnike. Imata tudi dober smisel za humor in sta moji največji učiteljici.«

Svojo prvo resno službo je dobila leta 2005 v Centru starejših Cerknica, kjer je deset let službovala na različnih delovnih mestih, se izobraževala ob delu in počasi napredovala. Od strežnice do direktorice.

»Nič ni prišlo samo od sebe. Šla pa sem počasi, korak za korakom z veliko vloženega truda, proti vrhu. Z željo, da bom lahko naredila veliko pozitivnih sprememb in udeležila se več dobrih praks.«

Najraje je delala z osebami z demenco. »Vsi starostniki so srečni, če se jim posvetiš, sama sem še več pozornosti namenila tistim, katerih mnogi niso razumeli. Pri osebah z napredovalo demenco ni nič nalašč, bolezen ima svoje obraze. Sprejmeš človeka pred seboj, ne glede na vse. In to je edino pravilno, sprejeti.«

Sicer sama zase pravi, da je najraje čisto navadna Ana. Brez pomoči, zvez in poznanstev je z lastnim delom dosegla veliko. »Seveda sem hvaležna vsake pohvale, uspeha, nagrade, vendar mi največ pomeni to, da so stanovalci zadovoljni z našim delom, da se dobre prakse prenašajo, druge nadgradijo, da ima čim več starostnikov nekaj od tega.«

Za delo s starejšimi skuša navdušiti tudi mlajše, saj vseh kadrov v domovih za starejše primanjkuje. »Tudi zato, ker je naše delo premalo cenjeno in preslabo plačano. Zato je tudi moj delodajalec že začel ukrepati z izobraževanjem, štipendiranjem, nagrajevanjem ...«

Potem nam še zaupa, da je bila v mladosti dobra športnica. »Rada sem imela atletiko, postavila celo šolski rekord v metu žogice, se ukvarjala z različnimi športi in igrala ženski nogomet za slovensko nogometno reprezentanco.«

Od nekdanj pa sovraži hinavščino in neiskrenost. »Rada imam odgovorne in delovne ljudi, ki se znajo tudi zabavati, ker življenje je kratko in nemalokrat težko. Jaz se rada smejim. Najraje na svoj račun, ker se mi vedno kaj smešnega in neverjetnega zgodi.« Pove še, da se zna živeti v usode drugih, predvsem svojih stanovalcev, da jim zato izpolni, če le lahko, veliko želja. Uživa v drobnih pozornostih. »Rada opazujem utrinke, jesensko listje, ko pada na lep sončen dan, metulje in čebele na sivki ... Vedno se čudim lepoti narave, hvaležna, da vidim, slišim, vonjam, čutim in preprosto sem, živim. Obožujem trenutke, ko z možem pleševa po stanovanju, in trenutke, ko se vsi štirje ugnezdimo v najini postelji. Čas za nas je najbolj dragocen.« Hvaležna je za vsak dan in za vse dobre ljudi. Želi pa si, da bi se stanje na področju skrbi za starejše izboljšalo. »Potrebujemo upanje, spremembe, konkretne rešitve in realizacijo besed. Če bomo imeli srečo, bomo vsi enkrat stari. Vsak pri sebi se moramo vprašati, kakšne starosti si želimo. Sama zase si želim zdrave, dostojne, mirne, varne in polne bližine mojih najdražjih.«